

עפ"ת 46562/12/18 - ירון אטיאס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 46562-12-18 אטיאס נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופט מרדכי כדורי
מערער	ירון אטיאס
	ע"י ב"כ עו"ד אביעד פרץ
נגד	מדינת ישראל
משיבה	באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה (כב' השופטת ש' זוכוביץקי - אורי) מיום 20/11/2018 בתיק המ"ש 146-10-18, בה דחה בקשה להארכת מועד להישפט שהגיש המערער.

1. למערער נשלחה הודעת תשלום קנס, בה נטען כי ביום 23/5/2017 נהג ברכב במהירות העולה על המותר, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

ביום 2/10/2018 הגיש המערער לבית המשפט קמא בקשה להאריך לו את המועד להישפט בגין הודעת הקנס הנ"ל. בבקשתו טען כי הוא לא קיבל לידי את הודעת תשלום הקנס ולא יכול היה לדעת על המצאתה לכתובתו, בשל צו הרכקה שניתן נגדו שעמד בתוקף מיום 13/7/2016 ועד ליום 3/6/2018. עוד טען כי אישור המסירה של הודעת הקנס חזר בציון "לא נדרש" ו"עזב", וככזה אינו מהווה אישור מסירה כדין.

המערער הוסיף וטען כי בפיו טענות כבדות משקל בגין הדו"ח, שכן לטענתו לא ביצע כלל את העבירה.

2. בהחלטתו, מושא הערעור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה. בית המשפט ציין כי ההזמנה נשלחה לכתובתו הרשומה של המערער, וכי חרף צו ההרכקה הוא לא שינה את כתובתו. בנסיבות אלו, קבע, אין למערער להלין אלא על עצמו. עוד קבע בית המשפט כי המערער לא פירט בבקשתו כל טענת הגנה, למעט טענה כללית לפיה לא ביצע את העבירה.

עמוד 1

3. בערעור שהגיש שב המבקש על טענותיו בבית המשפט קמא, והוסיף להן שתי טענות נוספות. לעניין עדכון כתובתו במשרד הפנים טען כי הדבר נמנע ממנו בשל הליכים בהם היה מעורב בבית המשפט למשפחה. לטענתו, אם היה מעדכן את כתובתו, לא היה באפשרותו לקבל משמורת משותפת. לעניין טענת ההגנה הוסיף כי זכותו לבקש להישפט, גם בדו"ח מצלמה מסוג א-3, שהרי אמינותם כיום ידועה, כלשונו.

משהתבקשה ההגנה להבהיר במהלך הדיון האם היא מחזיקה באסמכתא לכך שנמנע מהנאשם לשנות את כתובתו בשל עניין משמורת הילדים, נמסרה התשובה מפיו של המערער עצמו. לדבריו, הוא נמנע מלעדכן את כתובתו על מנת שלא לתת פתח לשירותי הרווחה לטעון כי עזב מרצונו את בית מגוריו, ובכך למנוע ממנו לקבל משמורת משותפת.

4. המשיבה טענה כי המערער לא קיבל את ההזמנה מסיבות שתלויות בו, כפי שפירט ביהמ"ש קמא בהחלטתו. לעמדתה, היה באפשרות המערער לשנות את כתובתו, ואילו טענתו בנוגע למניעה שחלה בשל הליכים בביהמ"ש למשפחה, נטענה בעלמא, היא אינה מבוססת ולא הועלתה קודם לכן. המשיבה הוסיפה וטענה כי לא ייגרם למערער עיוות דין, שכן כבר נקבע כי פסק דינו של ביהמ"ש השלום בעכו בנוגע למצלמות א-3, אינה מבססת עילה של עיוות דין.

5. דין הערעור להידחות.

6. על פי הקבוע בסעיפים 230 ו-229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי תשל"ד - 1974, בית המשפט רשאי להאריך מועד להישפט אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד, והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה, או מנימוקים אחרים שיפורטו. בפסיקה הובהר כי בעבירה מסוג ברירת משפט, הנחת היסוד היא שהנאשם אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. בכך שונה מצב הדברים מעבירה בה לנאשם זכות להישפט מלכתחילה (רע"פ 329/10 סדגר נ' מדינת ישראל 27/1/2010, רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל 2/6/2009). לכן, הארכת מועד להישפט תינתן במשורה, רק מקום בו הוכיח המבקש כי חלו נסיבות חריגות המאפשרות זאת (ב"ש (נצ') 2003/08 עאטף נ' מדינת ישראל 29/12/2008, עפ"ת (י-ם) 41773-05-11 אבו רזק נ' מדינת ישראל 1/6/2011). מקרה בו ייגרם למבקש עיוות דין אם בקשתו לא תיענה, הוכר כנימוק המצדיק הארכת המועד להישפט (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם 25/3/2018).

המערער לא הראה כי מתקיימות נסיבות כאמור המצדיקות לקבל את בקשתו.

7. אמנם, הודעת הקנס שנשלחה למערער הושבה בציון "לא נדרש" ו"עזב". אולם, משזו נשלחה לכתובתו הרשומה, אין בכך כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי.

טענת המערער לפיה אם היה מעדכן את כתובתו היה נמנע ממנו לקבל משמורת משותפת לא נטענה בבית המשפט קמא, ודי בכך על מנת לדחותה. למעלה מן הצורך אומר כי דינה של הטענה להידחות גם לגופו של עניין, בשל כך שהיא נטענה בעלמא, ללא פירוט מספיק ומבלי שנתמכה באסמכתאות מתאימות. בנוסף, אני מתקשה לאמץ את טענת ההגנה לפיה עדכון כתובתו של המערער, כפי שמוטל היה עליו לעשות, עלול היה לשמש לחובתו בהליך כשלהו. כמו כן, גם אם אלו היו פני הדברים, לא היה בכך כדי לסייע בידו.

ראשית, אין בטענות המערער כדי לפטור אותו מחובתו על פי סעיף 17 לחוק מרשם האוכלוסין התשכ"ה-1965 וסעיף 2 לחוק עדכון כתובת התשס"ה-2005, לדאוג לכך שהכתובת המצויה בידיהם של גורמי התעבורה תהא כתובתו האמיתית. משלא עשה כן, הוא לא יישמע בטענה שהודעת הקנס שנשלחה לכתובתו הרשומה לא הגיעה לידי (ראו: רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל** 1/5/2007).

שנית, על מי שנמנע במודע מלעדכן את כתובתו במשרד הפנים, מוטלת חובה כפולה ומכופלת לבדוק את הדואר אשר מגיע לכתובתו הרשומה. משלא עשה כן, אין לו להלין אלא על עצמו (רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** 29/12/2009).

8. טענת המערער בדבר אמינותם של מצלמות א-3 לא נטענה בבית המשפט קמא, ודי בכך כדי לדחותה. מעבר לצורך אומר כי אין בטענה זו כדי להוכיח קיומו של עיוות דין, ולכן דינה להידחות גם לגופו של עניין. המערער מבסס את טענתו האמורה על פסק דין אחד שניתן בבית משפט שלום. פסק דין זה אינו מחייב ואינו מנחה (ראו: סעיף 20 לחוק יסוד: השפיטה), ואין בו די כדי להצביע על קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה (ראו: רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** 25/3/2018, עפ"ת (י-ם) 7734-12-18 **בן דוד נ' מדינת ישראל** 16/12/2018).

9. עולה מהאמור כי המערער לא הצביע על כך שהוא נמנע מלהגיש בקשה להישפט במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בו, ולא הצביע על קיומו של נימוק אחר שיש בו להצדיק את קבלתה של בקשתו. משכך, לא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט קמא. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' אדר ב' תשע"ט, 14 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.